

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 3'50.

LA SALVACIÓ DELS OBRERS.

Quan la Internacional va dir: «La redenció dels obrers ha de ser obra dels obrers mateixos», la Internacional no sabia pas lo que s'escrava.

Sembla que 'ls partits polítics liberals y demòcrates, han fet esforços y sacrificis de totes classes per aixamplar las fitas de la vida pública, fins a dograr que la lley siguiés igual enterament per tots los ciutadans, sense distinció de categories ni fortunes: pero en realitat los partits democràtics y liberals, no han fet res per la classe obrera, ni son dignes de que aquesta 'ls miri la cara, desde demà que funcioni 'l sufragi universal.

Lo que ha de fer la classe obrera quan arribi aquest cas volen saberho?

Tirarse en brassos dels conservadors.

Tal es á lo menos la opinió del Mónstruo, que ja no seria Mónstruo si no sustentava unas opinións tan monstruosas.

Don Antón, cap á sas vellesas, dona mostrás de una gran agilitat de caràcter. Quan més li flaquejan las camas, més li treballa l'imaginació.

Vostés se 'l figuravan un home serio com un dia sense pá, enrabanat com una xarubia, inmòvil com una roca. Vostés se l'imaginavan adust, tossut, rapatani, incapás de treure la banya de un forat una vegada hagués tingut la mania de ficarli. ¿Veritat que se 'l figuravan aixís?

Donchsaurán de reformar lo judici. Al revés de la fruyta, com més temps passa, més vert se torna. Té un horror invencible á la madurés... coneix que la madurés podria ferlo caure del arbre de la realitat... y procura arraparse bõ, tornantse vert y més vert de dia en dia.

Recórdirse del seu discurs del Restaurant del Parch, en temps de la Exposició. May ningú ha parlat ab més desdeny del sufragi universal. ¿Lo sufragi universal! Un enganya-pobres. ¿Per qué necessita 'l vot lo home que ni paga contribució? ¿Quin us pot ferne lo obrer de aqueix vot tan decantat? Cap més us que pulirse 'l per un parell de pessetas.

Creya, sens dupte, D. Antón, que parlant ab aquest despreci de l' anhelada reforma, ja matria avants de neixer. Desgraciadament per ell, las xiuladas de Sevilla, de Zaragoza y de Madrid, van tornarli á la realitat, demostrantli que 'l poble quan no vota, xiula per sufragi universal, y que la idea democrática quan no pot imposarse en forma de papeleta electoral, s' imposa en forma de pito.

En vista de aixó D. Antón va dir:—Aquesta vegada m' hi tallat: ¡tant se val! mudaré de cantada.

Y fent la rialleta del cunill, quan espera la clatellada que ha d' enviarlo á la cassola, anava dibent de rotllo en rotllo:

—A mi no m' espanta 'l sufragi universal... ¡Y com ha d' espantarme, si jo per sufragi universal vaig elegir las primeras Còrts de la restauració, y aquestas van ser mévas poch menos que tótalment!

Fins ara fa poch dias deya en lo Congrés:

—«Jo l' accepto 'l sufragi universal, y ab mí l' accepta 'l partit conservador, convensuts com estém tots de que no ha de produhir grans conseqüencias en nostre estat polítich y social.»

Es á dir: lo sufragi universal será un d' aquells ganivets que tallan tot lo que veuen y deixan tot lo que troban.

Sobre tot si arriba á caure á las sévas mans.

Eixas declaracions del mónstruo van donar lloch á que s' digues y repetis que D. Antón s' anava liberalisant.

Y com un caball quan li treuben lo fré, la imaginació andalusa del Feo malagueño no ha parat fins á fer novvas declaracions, ab las quals pot dirse, no ja que ha traspasat las fronteras de las doctrinas conservadoras,

sino que fins ha deixat endarrera á tots los partits liberals de la monarquia.

Un pas més, y será més liberal que nosaltres.

L' home que no tem al sufragi perque no ha de produhir grans conseqüencias, se 'n va l' altre dia al *Círcul de la juventut conservadora* (com si diguessim la juventut vella ó la vellesa jove) y allí declara ab la major solemnitat, lo que ara van a llegir:

«Una vegada 'l sufragi universal siga votat, se verificará una transformació important en la vida política del país, y jo 'us asseguro que per las sévas ideas, pels séus principis, pels séus procediments, ningú millor que 'ls conservadors podrán vencer las dificultats que presenti la intervenció del proletariat.»

Diguin si aixó no es obrir los brassos de bat á bat á las classes treballadoras. Diguin si aixó no equival á un reclam per atreurelas y captarse las sévas simpatias. Los conservadors son los únichs que poden resoldre 'l problema social, y 'ls treballadors serán uns ingrats si no se 'n van ab en Cánovas. D. Antón s' ha tornat socialista.

Pero repassant la premsa del partit conservador, observo en tots los periódichs lo prurit de demostrar que las opinións del mónstruo en materia de sufragi han sigut sempre iguals; de tal manera que lo consignat en son discurs de Barcelona y lo que ha dit davant de la *Juventut conservadora* de Madrid es una mateixa cosa. Sembla aixó un rasgo de barra de primera forsa ¿veritat?

Donchs jo crech que á la premsa conservadora la rahó li sobra: sino las paraulas, la intenció del mónstruo haurá sigut sempre igual.

Cridémlo á comptes y preguntémli:

—¿Es veritat que vosté s' proposa utilizar lo sufragi per resoldre la qüestió social?

—Si, senyor.

—¿Y de quins medis pensa valerse per tor felissos als treballadors?

—Molt senzill: sempre que hi haja eleccions, compraré vots á dos pessetas... Ja veuen, ab dos pessetas per vot, ¿quin obrer será capás de demanar augment de salari ó rebaixa d' horas de treball?

—¿Y si algu encare ho demana?

—¡Se 'l reventa!

Estich segur que aqueixas son las únicas y verdaderas solucions del mónstruo en materia de socialisme.

¡Un conservador socialista!.. N' hi ha per esqueixarse de riure.

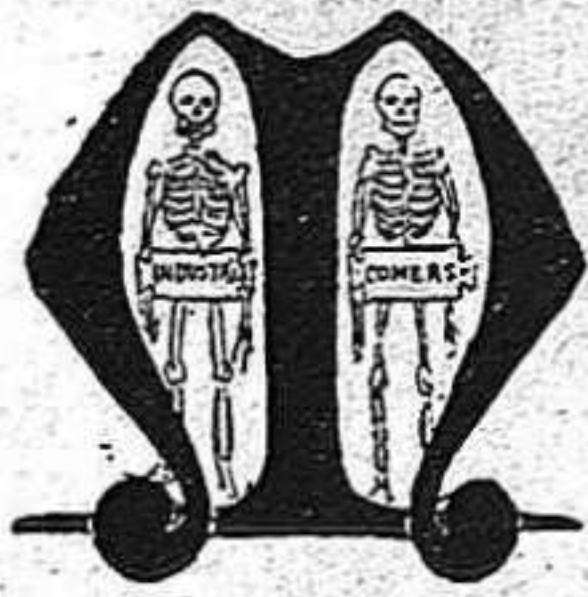
Lo qu' es aquesta vegada no hi ha perill de que se 'l xiuli. Boca que riu, no xiula.

P. K.

PASTELERÍA FRANCISCANA.

Com que al pobre senyor Quico ja se li ha acabat l' arrós, s' entreté fent diputats y aconsellant regidors.

OLT s' ha parlat aquests dies de la qüestió del Banch d' Espanya. Com en aquest establiment de crèdit lo govern sempre 'n troba de fets, en justa compensació li deixa fer lo govern tot lo que li dona la gana.

Ara s' parla de un nou augment de capital seguit de una nova emissió de bitllets. Per cada duro que 'l Banch augmenti podrà emitirne cinch ab bitllets.

Y aixó 'ns coloca en lo següent apuro:

No podrém possehir bitllets, per tenir menos valor del que representan; no podrém possehir plata, porque cada duro val quatre pessetas en prou feynas; y no podrém possehir or, porque ja fa temps que s' ha perdut de vista.

Vegin vostés si estém frescos.

Però no hi ha que desconsolar-se. Com que al cap de vall tal com van las cosas, tot ha de ser del govern y del Banch, los burlats no serém nosaltres.

Serán lo Banch y 'l govern.

Si hi hagués a Rússia sistema electoral, pot assegurar-se qu' eixirían de las urnas un grau número de diputats nihilistas.

Impossibilitats de votar, los nihilistas manifestan la seva preponderancia, per medi de la dinamita.

A Alemania no hi ha nihilistas; en cambi 'l partit socialista va creixent com la espuma. ¿Y a qué es degut aixó? A las persecucions del govern. En Bismark col·loca als socialistas fora de la llei, y 'ls socialistas acabaran per fer la llei al canceller de ferro.

O sino véginse 'ls resultats de las últimas eleccions; pero avants examínense las proporcions colossals que ha anat prenent lo partit socialista en menos de vint anys.

En las eleccions de 1871 apenas reuní alguns milers de vots; en 1874 ja n' alcansá 375,000; en 1877, 485,000; al any següent, després dels atentats de Hædel y de Nobiling y a despit de la sanya salvatge, 673,000; y en las últimas eleccions, després de las lleys de repressió, passan de un milió y mitj los vots socialistas que s' han emés.

Aquest triunfo colossal val un imperi.

La situació de Rússia y de Alemania, los dos únics estats de Europa en que domina 'l poder personal pot servir d' exemple als partidaris de la política repressiva, als enemichs de la política liberal.

Ells que vajan ofegant las expansions naturals del poble, que aquestas, com la pólvora acumulada, al fi reventan y a son estrépit formidable tot se 'n va enlayre, lleys repressivas, tiranias omnipotents, tronos, cetros y coronas.

Contrastan tristament los acorts revolucionaris de l' Assamblea republicana de Madrid ab la situació dels pobres emigrats.

La Junta republicana 'ls auxiliava en un principi ab trenta pessetas cada més; pero avuy lo socorro ha quedat reduhit a un ral diari. Los infelissos que han exposat la seva vida per la causa revolucionaria, avuy se veuen perseguits per enemichs mes implacables que 'l govern: la fam y la miseria.

La situació de aquests infelissos es molt trista; pero es més deplorable encare, si s' compara ab la conducta dels revolucionaris de boquilla, tan pròdichs en paraulas calentas com escassos de generositat y compassió pels que ja una vegada han sigut victimas de las sevas predicacions insensatas.

No hi ha paper més odiós que 'l de Patró Aranya de la causa revolucionaria.

La llei ha de ser igual per tots: aixís ho ha comprés lo govern de la Republica francesa, enviant al noy gran dels Orleáns a purgar la seva calaverada en una presó del Estat.

Los monárquichs remugan; pero han de considerar los monárquichs, que remugan per vici. ¿Com si 'ls Orleáns quan manavan tinguessen la mà tan suau ab los que anavan a disputarlos la jugada! Un Orleáns va votar la mort del seu parent Lluís XVI y Lluís Felip, l' antecessor del pretendent a la motxilla, una vegada que Napoleón III quebrantá la llei de desterro lo condemná a reclusió perpétua en la fortalesa de Ham.

Ja ho veuen: la Republica es més humana, y s' contenta ab una engabiada de un parell d' anys.

Si 'ls monárquichs siguessen agrahits, encare li donarian las gracias.

Diumenje va haverhi a Barcelona, a las Aforas, eleccions de un diputat provincial.

¿Sabrian dirme qui va votar?

Molt senzill: la tinta dels tinters de las mesas electorals.

Qual tinta, en forma de xifras, ha donat la més espléndida de las victorias als candidats que patrocinava D. Francisco.

Lo catalá ilustre ha deixat la vara d' alcalde; pero conserva la mà de morter, qu' es 'l únich cetru de la omnipotencia sagastina.

D. Práxedes encare 'l mima y 'l complau. Patillas que volen, patillas que desitjan.

Pretenia 'l càrrech de diputat provincial una persona seria y respectada; pero D. Práxedes va demanarli que retirés la candidatura, com aixís va ferho, per no armar camorra. Y l' obra de D. Francisco va passar sense la més minima oposició.

Però repeteixo:

¿Qui ha votat als nens mimats del Marqués de Olorca?

Ningú enterament.

Aixó es lo que li está reservat a n' en Sagasta si persisteix entenenentse ab aquest home fatal.

Quedarse sense ningú.

¿Saben per qué en Canovas, a última hora, sembla que obra 'ls brassos a la classe obrera?

Per lo mateix que 'ls hi ha obert l' emperador de Alemania.

Ell no vol ser menos que l' emperador Guillermo.

¿Y saben lo que s' proposan un y altre si la classe obrera té la impruvisió de llansarshi?

¡Estrényerla y uegarla!

CARTAS DE FORA — A Viladecáns hi ha molt disgust pels comptes que han donat los obrers de la parroquia. Sembla que alló de 's' ha gastat tant, queda tant no satisfá a ningú. perque ningú sab ni s' explica, com s' ha gastat, ni en qué.—Escolti, D. Jaume, si es servit; ¿no li sería fácil enviar un delegat de tota confiança a examinar los comptes de l' obra de Viladecáns?

Al rector de Lloréns se li han sublevat las Hicas de María. Tants esforços que havia fet per evitar que anessen al ball, y ara todas s' han descarriat, y ballan cada diumenje fins que ja no poden més! Pobre rector de Lloréns... ¿Quedar reduhit a dos tristas majordonas? ¿No troban qu' es digne de compassió?

En lo mateix poble circula una fulla anónima, escrita ab ratillas curtas que volen-ser versos y no ho son, insultant al Ajuntament y a tot lo partit adversari del rector. Aquest sempre tindrà un consol: y es que si las Hicas de María li ballan, en cambi 'ls versos no podran ballar may: perque son coixos. ¡Imposible sembla que als seminaris ensenyin tan malament la assignatura de Retórica y Poética!

Lo sach de bri de Rupia, s' ha despidit dels fel-y-gresos, ab motiu de haver sigut destinat a la rectoria del poble de Viura; y ho ha fet en un sermó prodigantse a sí mateix tals alabansas, que tothom deya:—¡Alsa, alsa! ¡Alabat ruchi!—Per supuesto que las alabansas anavan intercaladas ab injurias é imprecacions contra 'l vehi de Rupia que 'ns ha donat compte sempre de las bassanyas del ensotanat, que no han sigut escassas, ni sense mérit.—Lo qu' es als vehins no 'ls cau mala 'plepa a sobre. Desde qu' ell arribi a Viura, ja veuran com alló no es viure.

A Pallejá hi havia avants un mestre d' estudi carca y carca-mal en una pessa, que fins feya resar als noys per la salut de 'n Jaumet. Aquest mestre gosava de la protecció decidida del rector y de un tal Sr. Nofre Sunyer, jutje municipal. Al mestre ranci, ha succehit un professor ilustre y sense preocupacions, lo qual li ha valgut l' enemistat de aquells dos personatjes. Lo Sr. Nofre y Mossén Nafra se 'n van de casa en casa per veure si li poden sustreure 'ls deixebles y sitiario per fam. ¡Y cuidado que 'l Sr. Nofre es jutje municipal de una situació que passa plassa de liberal! ¿Y saben en qué emplea la seva autoritat? En amenassar als noys d' estudi que troba pèl carrer ab tancarlos a la presó y en anar a trobar als pares de familia, dihent que la societat instructiva, recreativa y benéfica titulada La Llum y fundada pèl mestre, es un foc de pecat.—¡La Llum! Aixó es lo que fa més mal a las olivas y a las ratas-pinyadas.—Pero que vagin ab cuydado, que podrian cremarse.

LA CONFESSIÓ DEL MÓNSTRUO.

no pot menos d' exclamar:

—Si no hi ha més cera que la que crema, sí que com hi ha mon la ballan hèn magre aquests capelláns —

Procurant no tropessar ab las cadiras aquí y allá escampadas, ni causar cap estrupici a las pocas vellas matineras que de bigotis per terra s' entregan als seus entreteniments habituals, lo mónstruo conservador busca un confessorari que tingui ja 'l despall obert.

—¡Ja 'n veig un!—s diu eil mateix, observant una d' aquellas casetas:—aquest confessor deu ser de la mèva escola: també matina.—

Y acostantse al confessorari, s' ajonolla ab encantadora devoció, fa las operacions preliminars y espera que 'l pare espiritual comensi l' interrogatori.

—Veyám—diu per fi aquest, tapantse bè la cara porque 'l ayret que corra per la iglesia no l' inquieti—veyám... ¿vens a confessarte, eh?

—Sí, pare.

—¿Com te dius?

—Antonet Cánovas...

—¡Hola! ¿Aquell que ha sigut primer ministre y tantas cosas més?

—Sí, pare, y malaguenyo per servirlo.

—Suposo que 'm deurás portar un feix de pecats, porque tú n' has d' haver fet molts.

—Porto únicament los del any: tots los anteriors ja están confessats y registrats a las hipotecas de la penitencia. Cada quaresma confesso.

—¡Guapo! Aixís m' agradan los noys: que compleixin ab los preceptes de la Iglesia. Aném, comensa; explicam todas las tèvas fetxorias

—Lo primer y més gran dels meus pecats ..

—¿Vols jugar que l' ho endevino? Es que has tornat a fer versos.

—No, pare: ja m' hi convensut de que no serveixo. Lo primer pecat de que haig de confessarme, es que no hi lo-grat perdre la mèva afició al poder, es a dir, a anar a caball del país ..

—Encara no estás prou tip de fer desgracias?

—No, pare. jo soch insaciable. Faig com la mar: quan més tinch, més bramo.

—Es dir que tú bramas, eh?

—No; es una figura retórica.

—Ressabis de poeta: continúa

—Aquest pecat es l' origen de tots los demés. Per 'l afany del poder, faig todas las atrocitats imaginables.

—¡Oh! ¡quín horror! Veyám, sapiguém todas aquestas atrocitats.

—Hi comensat fent veure que soch mitj demócrata y amich del progrés.

—¡Anda, salero! ¿Y t' han cregut?

—Crech que no... pero en fi, jo ho he fet veurer. Després hi ensiburnat a aquest desarrapat de 'n Martos, aconsellantli que mossegués a n' en Sagasta...

—¿Aixó has fet? ¡quina monstrositat!

—Naturalment, soch mónstruo!

—Tens rahó: un mónstruo de lo més monstrosos. Vés dihent.

—Per últim hi promés a don Práxedes lo meu apoyo per facilitarli l' aprobació del sufragi universal...

—¡Aixó no es cap pecat!

—¡i; perque li he promés, perque crech que un cop aprobat aixó, podré fer caure a n' en Sagasta desseguida...

—¡Horror, horror déu mil vegadas!

—Aquestos son tots los meus pecats. Dónguim la penitencia y absòlguim.

—¡Ca! Los primers puch perdonartels, pero l' últim... ¡l' últim es imperdonable! Quedas irremisiblement condemnat.

—¿Jo?

—Sí; pero no t' alarmis, no serás sol al infern. Lo que allí sobran son ministros.

—¿Es dir que no 'm vol donar l' absolució?

—Nó... ¡Es dir, sí! Pero ab una condició precisa.

—Digui: la salvació del ánima ho mereix tot.

—Prométme que no farás caure a en Sagasta fins que jo t' dongui permís verbal.

—¡Caramba! Miri que.... En fi; accepto. Pero ¿ahont viu vosté? ¿quán podré venir a demanarli 'l permís?

—Aixó deixaho per mí. Jo ja sé ahont vius, y quan cregui arribat lo moment, vindré en persona a avisarte a casa teva .. Ara vés, quedas absolt y perdonat.—

Don Anton s' alsa y surt de la iglesia.

Y al mateix temps lo pare confessor, que no es ningú més que en Sagasta vestit de capellá, abandona 'l confessorari y ribent per sota 'l nas, exclama:

—¡Si ha d' esperar que jo li vaja a dá 'l permís! Ja 'n t'è per días...

FANTÁSTICH.

LA COMEDIA DE CUBA.

Ara que 'l govern envía a Cuba un nou general, ¿volen veure la comedia de lo que passa allí dalt?

Acte primer.

Tot son queixas de l' Habana: los diaris d' oposició omplan las sevas columnas ab noticias que fan pò

Pintan l' estat d' aquella isla ab colors dels més fatals, referint timos, chanchullos y filtracions de caudals.

La gent honrada tremola, no hi ha confiança en ningú ni interessos ni personas, allí res está segú.

Per fi 'l govern, que s' entera d' aquest frenétich brigit, resol buscá un home serio y 'l troba tot desseguit.

—¡Apa!—li diu—¡cap a Cuba y llenya sense pietat!— Y 'l nou general s' embarca ab tota solemnitat.

Acte segon.

Ja ha arribat l' home a l' Habana. Pèls carrers tot son pendóns, y músicas y trompetas, y vivas y aclamacions.

Lo general es molt recte y declara netament que 'l que rellisquí una mica carregará de valent.

Prou trafic. prou enredos, prou irregularitats...
 ¡Ay d' aquells que no compleixin!
 ¡Ay dels pobres empleats!
 Sigui qui sigui 'l que falti, no 's deturará per res.
 Lo seu lema será sempre:
 —Moralitat y honrades.—
 L' isla s' ompla d' alegría y exclama ab satisfacció:
 —¡Ay, gracias á Dèu que al últim hi haurá un bon governadó!

Acte tercer.

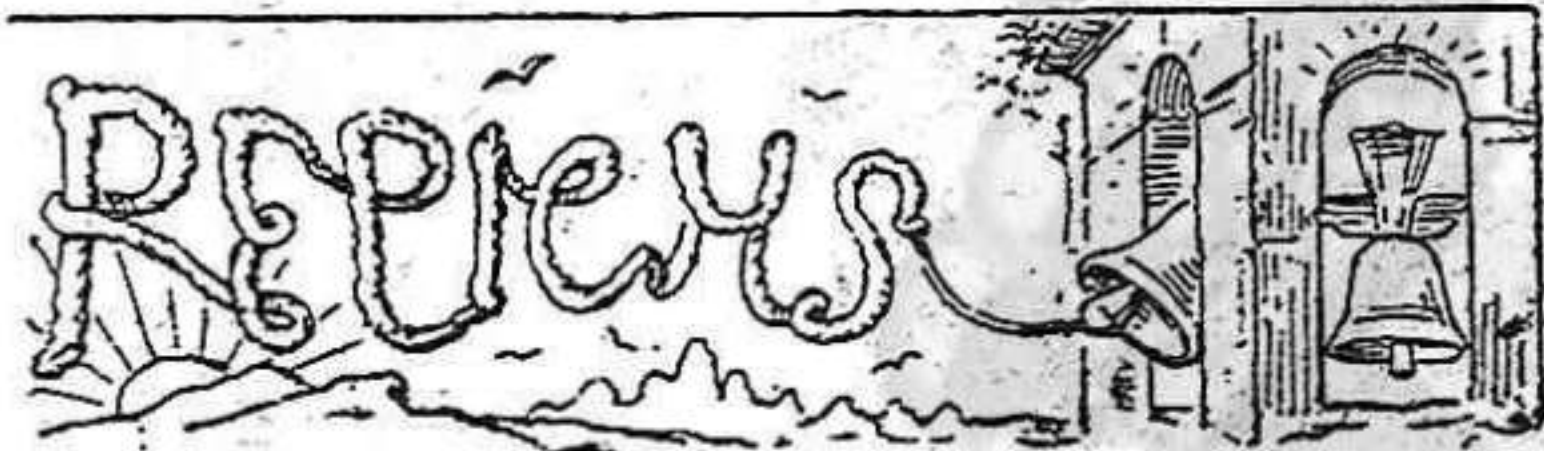
En efecte; las aduanas aumentan lo rendiment; los que donavan cinquanta, ara donan més de cent.
 Lo general xano xano, ha expurgat los empleats, y hasta 'n tè tretze ó catorze guapament empapelats.
 La policia vigila, los lladres son perseguits; avants de día 's roba va, ara ni 's roba de nits.
 La premsa está satisfeta, lo malestar descendeix, la gent honrada treballa y 'l comers s' aixerbeix.
 —¡Ja ténim salvada l' isla!—
 diu tothom, picant de mans.
 Dintre de poch mesos, Cuba tornarà á sè 'l qu' era avants.

Acte últim.

Y es aixis mateix. Tres mesos encara no han passat bè y del Pinar á Guantánamo tot torna á estar fet malbé.
 Lo general desvarieja; los diaris d' oposició omplan altre cop las planas ab noticias que fan pò.
 Y tornan á pintar l' isla ab los colors més fatals, referint altres chanchullós y filtracions de caudals.
 Lo governador de marras ja no sembla aquell mateix; la immoralitat progressa, lo desconcert bull y creix...
 Per fi 'l govern, que s' entera d' aquest frenètic brutig, resol buscá un home serio y 'l troba tot desseguit.

Aquí acaba la comedia; mudan lo governadó... y tornan altra vegada á comensar la funció.

C. G. M. A.

Lo marquès de 'n Serraulo se 'n ha anat á pendre la fresca per la plana de Vich y per las estribacions del Pirineu.

Los carcondas vigalans lo van rebre ab todas las campanillas, donant-li vetlladas y ápats y obsequiantlo ab discursos y versos.

Y ab una cosa més sustanciosa encare: la Junta tradicionalista, va regalar á la seva senyora un caixó de llangonissas

Y aquesta es l' hora que no ha enviat cap llangonissa de aqueixas á la iglesia.

Lo que dira la Mare de Dèu:—Quan son flors, que lo endemà de cullidas se mustigan, prou me las envian; pero en tractantse de llangonissas que 's conservan, se las quedan.

Quan lo tren que duya al marquès, embocava la plana de Vich, un dels seus acompanyants va preguntarli: —¿Qué li sembla aqueixa plana?

Y 'l marquès va respondre: —Bona terra de pastos.
 Havia sentit l' olor de llana.

Desde Vich va anar á Ripoll, y allà va veure las obras del monastir

Lo únich que á Ripoll no va veure, van ser carlins. Mitja dotzena de correligionaris van sortirlo á rebre, prestantse á acompanyarlo, y encare s' ha de dir, en honor dels ripollesos, que aquests sis leals (leal, nom de gos), son en sa majoria forasters.

Lo marquès va passar un mal rato. Per consolarlo podian fer una cosa. Ja qu' era pèl camí, podian acompanyarlo fins á Puigcerda, y hauria vist l' estàtua de 'n Cabrinetty.

Quan tothom reclama economias, lo govern ha conce-

dit dos milions de aument en lo pressupost del ministeri de la Guerra.

Lo ministeri de la Guerra, ja que aumenta 'l seu pressupost, podria també aumentar lo seu nom.

Y titularse: *Ministeri de la Guerra al contribuyent.*

Al Canadá está á punt d' estallar una guerra religiosa, entre catòlics y protestants. A horas d' ara ja hi ha hagut trompadas, morts, ferils y contusos.

Es molt consolador veure qu' encare fermenta fins á tal punt l' esperit religiós.

Escollin, ¡la crisma per qué la tenim?
 Per rómprén'sla 'is uns als altres.

Ha caygut un tros de cornisa del edifici que ocupa la Presidencia del Consell de ministres.

¡Quina sort tè 'n Sagasta! ¡Caure un tros de cornisa de casa seva y no tocarlo!

¡Oh, y lo que aixó 's presta per assegurar-se la permanencia en lo poder!

Als conjurats, als conservadors, á tots los que pugna per sustituhirlo, 'ls podrá dir:

—Ja veureu, noys, assenteuvos y esperéu que 'us avisi. ¿Preguntéu ahont vos havéu de seure? Aquí mateix, just... aquí, sota la cornisa.

En Romero Robledo, desenganyat de la politica, ara las ha dadas en predicar que s' ha de fer administració... molta administració.

Aixis va declararho en lo Circul de la Unió mercantil, per medi de un discurs... porque ell, si no podia fer discursos, reventaria.

Per cert qu' entre otras cosas va dir: qu' eran necessarias las economias, calificand de zánganos als que cobran y no produheixen.

Y ab una ingenuitat encantadora, afegí: «Jo soy uno de ellos.»

¿Vosté zángano? Fuji d' aquí.
 Borinot y ab prou feynas.

Un mestre d' estudi de Murcia que colaborava en las *Dominicales del libre pensamiento*, ha cantat la palinodia, tent solemne abjuració dels seus errors.

¿Era mestre d' estudi?
 Donchs compade xeml. ¡La gana fa fer tantas cosas!

Lo final de l' aventura del xitxarelló Orleáns es de lo més graciós que puga imaginarse.

Desde que va entrar á la presó va comensar á ferse servir uns dinars de príncep... ¡ell, que al anarse 'n á Fransa pretenia alimentarse ab lo ranxo del soldat!

Un dia un dels seus partidaris, va dirli ab lo degut respecte:—Senyor: permeteum que 'us averteixi, que 'l poble murmura davant de la esplendides dels vostres menjars.

Desde aquell dia lo príncep dels bons bocins, va disminuir la racció per evitar las murmuracions del poble, sacrificant lo consol del ventrell als goigs de la popularitat.

Y á pesar de aquesta rebaixa, ha vingut lo moment de liquidar ab lo fondista, presentant aquest un compte de 1,499 franchs. Qual suma dona un promedi de 92 franchs diaris en lo concepte de aliments.

Lo nét de 'n Montpensier es rich y podia pagar lo que li demanavan; donchs, no senyors: lo nét de 'n Montpensier es avaro y regater, y ara disputa ab lo fondista la importancia del compte, oferintse á pagarli la friolera de 500 franchs.

¡Figúrinse 'ls francesos quins tips de riure, ells que son tan guassóns!...

¡Infortunat xitxarelló! un fondista ha tirat la seva popularitat á la cassola. Ja tè rahó 'l ditxo: «Por la boca muere el pez.»

Diu un telégrama:
 «Ha desaparecut de Madrit un cobrador de contribucions emportantse'n 12,000 duros.

—Y está clá, com que al fugir lo govern no l' ha agafat, ara lo govern pot dir...
 —¿Qué pot dir?
 —Que ja ha cobrat.

Projectá una coalició ¡quina cosa més fácil!
 Realisarla... ¡Qué n' es casi sempre de difícil!
 No tots los elements que se han de coaligar están sempre disposats á barrejar-se. No tots ells son de tal naturalesa que 's pujan fondre, resultant de la fusió una sustancia utilizable.

Aquí tenen l' última Assamblea republicana.
 ¿Quin resultat ha donat en definitiu?
 Una bullida estéril... Casi m' atreviré á dir: una purga frustrada.
 Los zorrillistas varen portarli la magnessia efervescent; en Salmerón l' aygua clara.
 Al contacte de l' aygua, la magnesia va bullir, sobeixint de la copa, y sense que ningú pogués aprofitar lo remey.

No n' hi ha poch que 's riuen encare de la mullena que ha deixat.

¡Tants estudiants que havian anat á veure al marquès de Enseraulo, y al últim, ben contats, va resultar que eran 31, y encare no hi ha ningú que asseguri que tots fossen estudiants!

Aixó no quita, que, poch ó molts, diguessen qu' estavan resoltos á derramar la sanch pèl rey legitim.

¡Pobres criaturetas!... Lo dia que 'ls surti sanch pèl nas son capassos de demanar al rey de las húngaras que 'ls envihi una condecoració.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciudadans Estebel dels Ganxos, S. Amigó, K. Mándulas, Bèbé, Penpònde, B. Paen Mir, J. Mata-serps, Noy Cabo, J. Vilageliu V... J. Catala, Sr. Llanguets, P. Pettit, C. de Masquita, Francisco y Pep Marlra:—Lo que 'ns envia no ja per casa.

Ciudadans Co-fa, Bureta B., Sareirio, Mayet, Un submarino, Amadeo, Artur del Torrent, Enrich Pettit, E. Magarrinya, R. Ojeda Lopez, Xanigots, Saldoni de Valcarca, P. Alas, J. Sevilla y Eudalt Sala:—Insertarem alguna cosa de lo que 'ns remetén.

Ciudad: Ego sum: La xarada carla ja la teniam; lo sonet no serveix. Respecte á lo que 'ns demana ho comunicaré al editor.—R. P. (San Quirse: La noticia que 'ns comunica es massa personal y exposada a una causa per injurias.—A. Llimoner: Aprofitarem los versos —J. T. y R.: Lo sonet ha d' arreglarse.—J. R. y V.: Queda acceptat l' article —F. P. (Mata-moris): Lo que 'ns envia es molt fluix.—A. R. y C. (Canonje): Creura que no l' acabem d' entendre?—M. Pujol: Podra aprofitarse la idea de dos transformacions; ara 'l dibuix resulta manso.—Bula-Tripas: Es molt ordinari.—S. Alsina y C.: Mil gracias per la composició, qu' esta molt bé —Ll. Orellut: Aprofitarem un parell d' acudits —J. Casanovas V.: Lo de aquesta senmana no 'ns fa 'l pès —Quim Artigayre: Insertarem l' article.—Mut Xerraire: La poesia llarga es molt pessimista y la curta bastat. Insustancial: lo que tenim en cartera ho anirem publicant.—J. Renegra: Si 'ls versos demostrassen mes facilitat de factura, podrian publicar-se: tal com venen son molt durs y ripiosos.—L. C. Callicó: 'S' ha glossat tant lo mateix tema de la poesia de vosté, que ja s' ha fet vell! envihin d' altres.

¡¡¡ TRES OBRAS NUEVAS !!!

NOVELA SOCIAL

ORIGINAL DE

EUGENIO ANTONIO FLORES

Forma esta obra un elegantísimo tomo de 300 páginas en 8.º, con ocho láminas sueltas dibujadas por F. Gomez Soler, grabadas con esmero y encuadernado con una preciosa cubierta al cromo: PRECIO 3 PESETAS.

ROMANCES DE CORTE Y VILLA

POR

FRANCISCO GRAS Y ELIAS

Con un prólogo de FEDERICO SOLER Y HUBERT

Ilustrados por Dieguez, Gomez Soler y Vazquez

Forma un tomo en 8.º encuadernado con una elegante cubierta en colores. Contiene 48 dibujos intercalados en el texto. PRECIO 2.50 PESETAS.

POESIA DEL PORVENIR

POR

F. SALAZAR

Con una carta-prólogo de D. FRANCISCO PÍ Y MARGALL

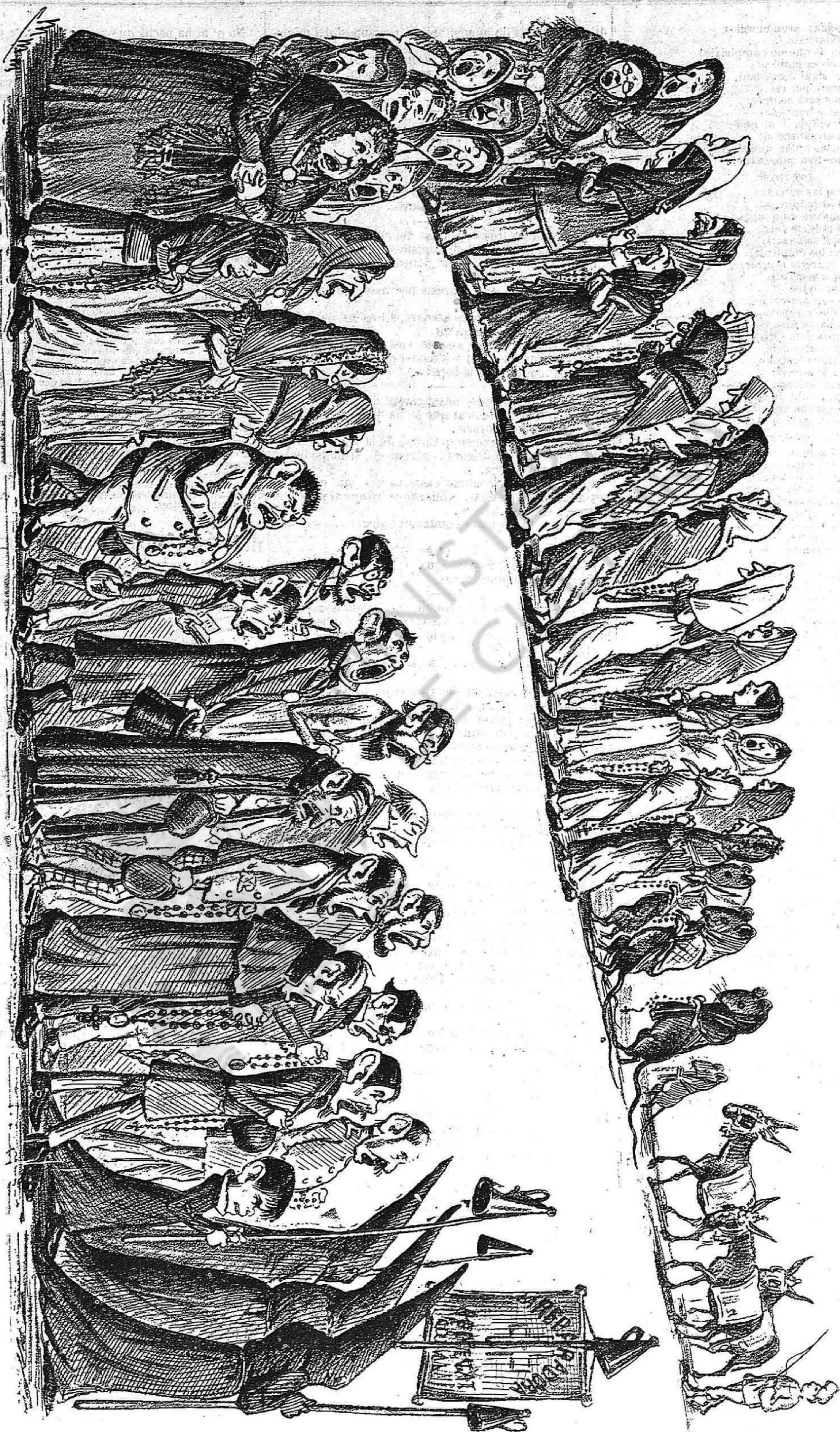
Forma esta obra un tomo en 8.º encuadernado con una hermosa cubierta al cromo. Contiene 72 dibujos intercalados en el texto, debidos al inteligente pintor F. Gomez Soler. PRECIO 2.50 PESETAS.

Véndense estas obras, en las principales librerías de Barcelona y en la de López, Rambla del Centro, 20. Fuera de Barcelona, se ensuentran en casa de todos nuestros correpondsals.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro, 21 y 22.

LA REPARADORA — GRAN JOTA COREJADA PER MASQUES Y FAMILIAS.

¡Y pensar que tots aquests benaventurats treballan per anar al Cell. . . ¿Qui serà capàs de vole-hi anar si ells hi arriban?